Συμπεράσματα Β΄ Γύρου εκλογών: Οι αντίπαλοι της ΝΔ κάνουν έναν Μεγάλο Περίπατο

Χρήστος Αβραμίδης

Οι χθεσινές εκλογές έχουν ένα (και μόνο ένα) κοινό με το Δημοψήφισμα. Ένα ολόκληρο μπλοκ εξουσίας με εκπρόσωπό του τη Νέα Δημοκρατία, επιστράτευσε κάθε θεμιτό και κυρίως αθέμιτο μέσο για να κερδίσουν οι δικές τους επιλογές. Οι εκβιασμοί που ακούσαμε από το στόμα του Άδωνι Γεωργιάδη και του Λευτέρη Αυγενάκη, είναι ενδεικτικοί.

Τελικά οι εκβιασμοί απέτυχαν με κρότο. Το μόνο που κατάφεραν είναι να πεισμώσουν όσους ήταν εξοργισμένοι με το κατεστημένο να συσπειρωθούν για να ηττηθούν όσοι στηρίχθηκαν ευθέως απ'την ΝΔ.

Και εδώ τελειώνουν οι ομοιότητες με το Δημοψήφισμα. Δυστυχώς στις περισσότερες περιπτώσεις, αυτή η δίκαιη οργή διοχετεύεται σε ψήφο προσωπικοτήτων και πολιτικών σχεδίων που υλοποιούν παρόμοια πολιτική.

Φωτεινή εξαίρεση ο Κώστας Πελετίδης στην Πάτρα που κρατά ανοιχτό το ρήγμα που δημιούργησε ο ελληνικός λαός το 2010-2015, αλλάζοντας με τις διαδηλώσεις του, συσχετισμούς δεκαετιών. Η συμβολή του Κώστα Πελετίδη είναι τεράστια, γιατί δείχνει ότι γίνεται και αλλιώς. Χαρακτηριστικό παράδειγμα το γήπεδο στην Πάτρα όπου μέσα σε ένα βίντεο που έχουν δει εκατομμύρια άνθρωποι, ο κόσμος είδε ότι με δημόσιο έλεγχο και περιορισμό των ιδιωτικο-οικονομικών λειτουργιών μπορεί τα αποτελέσματα μπορεί να είναι πολύ καλύτερα από ότι με τις συνταγές που επέλεγε η εκάστοτε κυβέρνηση στο ΟΑΚΑ. Αυτό το μήνυμα είναι πολύ βαθύτερο απ'το τι θα γίνει σε ένα στάδιο. Οι στάσεις των ανθρώπων απέναντι στο δημόσιο/ιδιωτικό αποτελούν το έδαφος πάνω στο οποίο καλούνται να κάνουν πολιτική όλες οι δυνάμεις.

Σε αυτό το πεδίο συσχεστισμών ευτυχώς δεν βρισκόμαστε και στην Μετα-Θατσερική Αγγλία. Αλλά δυστυχώς βρισκόμαστε πολύ πίσω σε σχέση με την ελληνική κοινωνία του 2009, όπως αποδεικνύει η πολύ ενδιαφέρουσα έρευνα του Γιώργου Μαυρή. Παραδείγματα όπως αυτό του Πελετίδη, με όλα τα όρια που μπορεί να έχουν εντός του υπάρχοντος συστήματος, στέλνουν ένα μήνυμα πολύ πιο επιδραστικό από όσο θα στείλουν εκατό διαδηλώσεις μας για την υπεράσπιση των δημοσίων αγαθών. Μαζί με αυτά πραγματοποιεί την πιο αποτελεσματική κριτική στην στρατηγική επιλογή του κεφαλαίου που λέγεται κυβέρνηση της Νέας Δημοκρατίας, καθώς αποδεικνύει τη δυνατότητα μιας

άλλης διαδρομής.

Εκτός αυτών, η δημαρχία Πελετίδη φέρνει ξανά πίσω στην αριστερά το ηθικό πλεονέκτημα. Γιατί ο κόσμος βλέπει πως μια αριστερή διοίκηση του δήμου εργάζεται χωρίς μίζες, και καταφέρνει περιορίζοντας τις αναθέσεις σε εργολάβους, να παρέχει ποιοτικές υπηρεσίες στους πολίτες. Το κυριότερο όμως, έχει να κάνει με τον περιορισμό της εντατικής ανάπτυξης του κεφαλαίου. Αντικειμενικά, όταν ένα έργο το υλοποιεί ο Δήμος και όχι ο εργολάβος, μπαίνει ένας φραγμός στα πεδία μέσα από τα οποία μπορεί να αποσπάσει κέρδος ο καπιταλιστής. Αυτό το κέρδος του καπιταλιστή θα ήταν έλλειμμα για τον πολίτη και τον φορολογούμενο. Τώρα αντί να πάει στις τσέπες του μοιράζεται στη τοπική κοινωνία και αυτό στέλνει ένα μήνυμα που δεν αφορά την Πάτρα, αλλά δυνάμει ολόκληρη την χώρα. Η δημοκρατία κλείνει ένα πεδίο κερδοφορίας στο κεφάλαιο και αυτή είναι μια από τις πιο ευχάριστες λειτουργίες της. Αντίστοιχες νότες αισιοδοξίας προσφέρουν οι νίκες τις ΛΑ.ΣΥ. και σε άλλους Δήμους της χώρας.

Δυστυχώς δεν είναι ίδια η εικόνα σε πολλά άλλα μέρη που χάνει η Νέα Δημοκρατία. Στη Θεσσαλονίκη εκλέγεται μια corporate ανδρική φιγούρα από τα παλιά που στα σημαντικά της πόλης δεν φαίνεται να πολύ-διαφέρει. Με τον Αγγελούδη Δήμαρχο δεν θα ενισχυθούν σοβαρά οι δημόσιες μεταφορές εις βάρος του ΙΧ και δεν θα ακυρωθεί ο φαραωνικός περιφερειακός flyover. Η ΔΕΘ δε θα γίνει το πάρκο το οποίο τόσο έχει ανάγκη η τσιμεντένια πόλη που περιγράφει ο Λεξ με το «λουλούδι στο τσιμέντο», αλλά θα αποκτήσει ένα τεράστιο ξενοδοχείο να αυξάνονται οι μπίζνες. Με τον Αγγελούδη το πολύ πολύ το flyover να έχει στη μέση καναν θάμνο και το Ξενοδοχείο-τέρας στη ΔΕΘ να έχει ηλιακό θερμοσίφωνα. Αν αφεθεί ήσυχος να υλοποιήσει τους σχεδιασμούς του.

Ο Κωνσταντίνος Ζέρβας αποχωρεί, ως ο πιο αποτυχημένος δήμαρχος στην ιστορία της πόλης, για αυτό και χάνει άλλωστε με 35 μονάδες διαφορά. Το 2019 εκμεταλλεύτηκε τα λεφτά του σε διαφημίσεις και το προφίλ ενός υποτιθέμενα ανεξάρτητου υποψηφίου. Στην πορεία ο «ανεξάρτητος» έγινε ο καλύτερος αυλικός της κυβέρνησης και του Κυριάκου Μητσοτάκη. Μαζί με αυτόν χάνει και η κυβέρνηση της Νέας Δημοκρατίας.

Στη Θεσσαλονίκη όμως, μια από τις πιο φωτεινές σελίδες γράφτηκε στην πρώτη Κυριακή και αυτό δεν σβήνει όσο και αν αποσιωπάται απ’τα τηλεοπτικά πάνελ η τεράστια επιτυχία.

Σε μια πολύ δύσκολη πόλη, που πριν από λίγο καιρό γέμιζε εθνικιστικά σύμβολα και Μακεδονομάχους,, η Πόλη Ανάποδα τριπλασιάζει το ποσοστό της και μπαίνει στο Δημοτικό Συμβούλιο, με 5,53%, υπερβαίνοντας άνετα το αντιδημοκρατικό όριο του 3%. Πρόκειται για το μεγαλύτερο ποσοστό της αντικαπιταλιστικής & ριζοσπαστικής αριστεράς στην ιστορία της πόλης.

Φυσικά δεν θα μπορούσαμε να μη σχολιάσουμε όσα συνέβησαν στον Δήμο Χαλανδρίου, όπου ο Άδωνις Γεωργιάδης, εξάντλησε κάθε θεμιτό και αθέμιτο μέσο για να επηρεάσει το αποτέλεσμα. Η απειλές ότι θα κάνουν «τη ζωή δύσκολη» στον Σίμο Ρούσσο, όχι απλά δεν έπιασαν αλλά παρείχαν την καλύτερη δυνατή διαφήμιση τον δήμαρχο της περιοχής, ο οποίος μπορεί να μην πληροί όλα τα κριτήρια που τέθηκαν για τον Πελετίδη, αλλά φαίνεται πως κάποιες από τις επιλογές του ήταν αρκετές για να

εξοργίσουν τη Δεξιά. Η σημαία της Παλαιστίνης θα συνεχίσει να κυματίζει έξω από το Δημαρχείο ανεξάρτητα απ’τις κραυγές του Γεωργιάδη και της Αμερικάνικης Πρεσβείας.

Και τώρα τι;

Από την νέα νίκη του Κώστα Πελετίδη μέχρι την τεράστια άνοδο και της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς και του ΚΚΕ σε ολόκληρη την χώρα, εδώ υπάρχει ένα μήνυμα προς πολλές κατευθύνσεις. Καθήκαν μας είναι να το αποκρυπτογραφήσουμε με βασικό το κριτήριο της Πράξης.

Τώρα ξεκινούν τα δύσκολα ερωτήματα προς τις ηγεσίες της αριστεράς. Για παράδειγμα, η Λαϊκή Συσπείρωση με τον Νίκο Σοφιανό και η Ανατρεπτική Συμμαχία, με τον Κώστα Παπαδάκη έλαβαν συνολικά 19%. Μια πιθανή συμμαχία τους θα έδινε (ή θα δώσει μελλοντικά) το εισητήριο για τον δεύτερο γύρο. Ποιος δεν θα ήθελε να δει έναν κοινό υποψήφιο του ΚΚΕ και της αντικαπιταλιστικής αριστεράς να εισπράττει την οργή απέναντι στον Μπακογιαννη;

Γνωρίζουμε ποιος.

Ο Άδωνις Γεωργιάδης που θα τσίριζε ότι έρχεται δικτατορία του προλεταριάτου. Ο κάθε μεγαλο-εργολάβος που θα έχανε έργα και κυρίως η Πρεσβεία και η Αστική μας τάξη.

Και αυτό για εμάς πρέπει να είναι σημαντικότερο από οποιαδήποτε μικρο-διαφωνία σε bullets των κειμένων ή σε τακτικές επιλογές για το κάθε μικρο-θέμα που προκύπτει. Και εδώ γεννιέται ένα ακόμα σοβαρότερο ερώτημα που δεν αφορά μοναχά την τοπική αυτοδιοίκηση. Θα επιδιωχθούν οι αναγκαίες συμμαχίες που θα μπορούσαν να προσπεράσουν ΣΥΡΙΖΑ & ΠΑΣΟΚ προλαβαίνοντας έτσι τον σχηματισμό του νέου δικομματισμού;

Η αναγκαία δουλειά βάσης σε μια διαλεκτική συνάντηση με την κεντρική πολιτική εκπροσώπηση μπορεί να παράγει συμβάντα που θα καταπλήξουν πολλούς. Μην πάτε μακριά. Πάρτε ένα λεωφορείο για την Πάτρα και καθώς περνάτε την γέφυρα σκεφτείτε ολόκληρη τη χώρα (ανάποδα).